

ת"פ 19261/06/13 - רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נגד נאאל בשארה, סופר שרות נ.ב. בע"מ, סופר שרות אחזקה ונקיון בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19261-06-13 רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' בשארה
ואח'
תיק חיצוני: תיק עזר

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
מאשימה	רשות המיסים, היחידה המשפטית אזור מרכז ותיקים מיוחדים
נגד	
נאשמים	1. נאאל בשארה 2. סופר שרות נ.ב. בע"מ 3. סופר שרות אחזקה ונקיון בע"מ

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **החוק**), להבאת ראיות מטעם בית המשפט.
2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975, במטרה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(5) וכן הכנה, ניהול או הרשאה לאחר להכין או לנהל פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות במטרה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(6) לאותו החוק.
3. עם תום פרשת ההגנה עתר ב"כ המבקשת לבית המשפט להתיר הבאת ראיות הזמה. ב"כ המשיבים התנגד לבקשה, בהדגישו כי אינה עומדת בתנאי סעיף 165 לחוק. שכן, אין המדובר בעדויות שתכליתן להזים מידע שנודע לראשונה בפרשת ההגנה אלא במידע שהיה בידי המבקשת כבר מלכתחילה ונמנעה לעשות בו שימוש במהלך פרשת התביעה.
4. בסופו של יום ביקש ב"כ המבקשת לחזור בו מבקשתו להבאת ראיות הזמה ואולם עתר לבית המשפט להתיר

הבאתן מכוחו של סעיף 167 לחוק וזוהי הבקשה שלפני.

5. ב"כ המבקשת עתר להבאת ראיות נוספות. קרי העדת נציג מחלקת המודיעין בהקשר למידעים, בעניינם של הנאשמים, שהוצגו זה מכבר לב"כ המאשימה כמו גם באשר לחומר אחר שסווג עד כה כתרשומת פנימית וטרם הועבר לידיו. ובנוסף, העדת הגובה הראשית במע"מ נתניה, שהיתה אמונה בעת הרלוונטית על הגשת דו"חות מתקנים (להלן: "**הראיות הנוספות**").

יש בראיות הנוספות לטעמו, על פי ההלכה הנוהגת כדי לעמוד בתנאי סעיף 167 לחוק, ולהאיר את עיני בית המשפט, על מנת להגיע לחקר האמת, לקיום משפט צדק ולמנוע עיוות דין העלול להיגרם לנאשם או לאינטרס הציבורי, תוך שמירה על אובייקטיביות וניטרליות בין הצדדים.

זאת באשר לטענת ההגנה, בדבר הגשת דוחות מתקנים לרשויות מע"מ, טרם היוודע דבר החקירה המתנהלת בעניינם של הנאשמים והשלכות נסיבות אלה להיעדר כוונה להתחמק מתשלום מס, כמיוחס לנאשם באישום השני (להלן: "**טענת ההגנה**").

לדברי ב"כ המבקשת מהודעתו של הנאשם, ת/1 וכן מעדותו בבית המשפט, עלה אמנם, בניגוד לטענת ההגנה, כפי שמצאה את ביטויה גם בחקירת עדי התביעה, כי פניה טלפונית של נציגי מע"מ למשרדו של עד התביעה ר"ח סולטן, אשר ייצג את הנאשם בתקופה הרלוונטית, היא שהובילה לבחינת הנהלת החשבונות של הנאשמות ובהמשך לניסיון להגיש דו"חות מתקנים של הנאשמת 3 לחודשים ינואר-מאי 2010. ואולם, מתבקשת הבאת הראיות הנוספות, בהתאם לבקשה, חרף גרסת הנאשם, על מנת לקדם פני כל טענה אפשרית של ההגנה בהקשר זה ומחמת חשיבות הסוגיה ומהותה.

3. מנגד, טען ב"כ המשיבים כי לא נמצא טעם או הצדק לעשות שימוש בסעיף 167 לחוק. שכן אין בראיות הנוספות, כל עניין חדש, רלוונטי או שנוי במחלוקת. אלא המדובר ב"מקצה שיפורים" והבאת ראיות המוכיחות עובדות על דברים שהיו בידיעתה ובהישג ידה של המבקשת ואשר נאמרו מפי עדים שהובאו מטעמה ובאותה עת בחרה שלא להציגן על ידם.

דין והכרעה

4. בבוא בית המשפט להכריע בבקשה לפי סעיף 167 לחוק, עליו לשים לנגד עיניו את עקרון ההליך ההוגן ומניעת עיוות הדין ולאזן נכונה בינו לבין העקרונות המותווים על ידי סדרי הדין, תוך כדי חתירה לחקר האמת וככל שהדבר דרוש לשם עשיית צדק.

5. בע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, נדונה שאלת הבאת ראיות נוספות בשלב שלאחר הסיכומים ונקבע עמוד 2

כי השימוש בסמכות בית המשפט בעניין זה, יעשה במקרים יוצאי דופן ולא על נקלה.

בהקשר זה פירט כב' הש' ברק (כתוארו אז) את השיקולים הצריכים לעניין:

"על ההליך הפלילי לחשוף את האמת, וזו מטרתו העיקרית. כמובן, עמידה על כללים וחשיפת האמת אינן שתי משימות נוגדות. נהפוך הוא: הכללים באים לקבוע סטנדרט של ניהול משפט, אשר - על-פי ניסיון החיים - יש בו כדי להביא לחשיפת האמת, ובכך תואמות שתי משימות אלה. עם זאת, יש ועמידה פורמלית על סדר הכללים בעניין מיוחד יהיה בה כדי לגרום לעיוות דין, אם בדרך של הרשעת החף מפשע ואם בדרך של זיכוי הנאשם. בנסיבות אלה יש לשאוף לכך, כי הכללים עצמם ייתנו לבית המשפט סמכות ושיקול-דעת לעשות צדק... יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כן יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט י שקול את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא יגרם עיוות דין לנאשם. לעניין זה אין לומר, כי נגרם עיוות דין, משום שראיה חדשה סייעה להרשעתו. פשיטא, שאם התביעה מבקשת להביא ראיה חדשה, יש בה בראיה זו כדי לסייע להרשעת הנאשם, שאם לא כן לא הייתה מבקשת כלל להביאה. עיוות דין משמעותו, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי."

6. בע"פ 5874/00 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל** (7.6.2001), נקבע כי השיקולים בהתרת הגשת ראיות נוספות בערכאה הדיונית דומים ביסודם לאלה המנחים את ערכאת הערעור בבחינתו אם להתיר ראיות נוספות בשלב הערעור, לפי סעיף 211 לחוק. זאת בעת שככל שההליך השיפוטי מצוי בשלב מתקדם יותר לקראת סופיותו, יטה בית המשפט פחות להיעתר להבאת הראיות הנוספות. ואלו הם השיקולים:

"ראשית, אם הראיות המבוקשות היו בהישג ידו של המבקש בעת-הדין בערכאה הראשונה; שנית, קיומו של אינטרס סופיות הדין ושלישית, טיבן של הראיות שהגשתן מתבקשת, והסיכוי כי הבאתן תביא לשינוי תוצאת המשפט (ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת פופר [2]), בעמ' 296)."

וייאמר בהקשר זה כי ככל שכוחן הראייתי של הראיות הנוספות, מהותי יותר, כך ייסוגו מפני היתרון שבהבאתן, יתר השיקולים.

7. ובענייננו, אנו מצויים בשלב שבו סיימו כלל הצדדים את מלאכת הבאת הראיות מטעמם.

נמצאנו למדים כי המבקשת עותרת להבאת הראיות הנוספות, שהיו בהישג ידה כל העת ואולם בחרה שלא לעשות בהן שימוש, בשעתן. חרף כך שטענת ההגנה מצאה את ביטוייה כבר בחקירות העדים שהובאו במסגרת פרשת התביעה.

חלק מהראיות הנוספות מתבססות על חומר חקירה שהועבר לידי ההגנה כבר מלכתחילה. ואולם חלקן האחר מתבסס על חומר אשר עד כה, אינו בידיעת ההגנה. לרבות זה שסווג כתרשומת פנימית ועתה, ועל מנת לאפשר את הבאת הראיות הנוספות, נכונה המבקשת להעבירו לידי ההגנה.

באשר לנטען בדבר כוחן הראייתי המהותי של הראיות הנוספות, עלה כי תכלית הגשתן היא לשם ביסוס עניין עובדתי, אשר גם לשיטת המבקשת, אינו שנוי עוד במחלוקת. זאת נוכח העולה לכאורה מגרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט, המאמצת את גרסתו בחקירה, אשר היתה לנגד עיני המבקשת, כבר בעת הכנת כתב האישום.

8. לאור סך כל האמור לעיל לא מצאתי כי הבקשה שלפני באה בגדר המקרים החריגים בהם יפעיל בית המשפט את סמכותו לזמן עדים ולהתיר הבאת ראיות נוספות ודינה להידחות.

הדיון הקבוע ליום 25.2.16 יעמוד בתוקפו לשם קביעת הליכי הסיכומים.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.